

mi je razmetal butaro in skrnil vrv. In sedaj moram do večera nabrati novo, a bliža se noč in vrvi nimam. (Joče.)

Marija: Ne, Jure, ti nisi kradel. Jaz to vem in grem domov, da povem očetu, da ni resnica. Jože je kradel. (Odide.)

Iz dalje se začuje zvonjenje Ave Marije.

Jure (vstane, poklekne pred znamenje, se odkrije in glasno zaihti — nato): Mamica, mamica! (Pavza, nato nadaljuje s tresočim glasom.) Pod tvoje varstvo pribežimo... (Molitev umira, Jure skloni glavo globoko, dokler popolnoma ne obmolkne. — Nastopi noč, iz dalje se začuje jökajoč glas: Jure, moj ubogi Jure!)

Konec II. dejanja.

Polževo hrepenenje.

Polž čepi na veji — ah —
kremži se in solze lije:
šel bi v svet... na tuje — tja,
kjer življenje klije!

Hej, prodal bi bajto, grunt
za denarcev mošnjo,
smuk — v kočijo, smuk — od tod
z dragoceno krošnjo!

Kar po bliskovo bi šlo
preko belih cest,
mimo bujnega razkošja
daljnih velemest...

Frak, cilindar bi si kupil,
svetle čreveljčke na škrip...
Imenitno bi to bilo —
tisti odločilni hip:

Spet v kočijo — ves gosposki —
bi pribahal se domov.
Jojme, od zavisti počil
sleherni bi drug njegov! —

Polž čepi na veji — ah —
kremži se in bridko joče:
čudo to se izpolniti
noče mu in noče...

Miroslav Kunčič.

